

Sterker dan de Liefde.

Een vertelling van LAURITZ PETERSEN.

Uit het Deensch door A. L.

32.)

AUTEURSRECHT
VOORBEHOUDEN.

Het was tegen den avond begonnen te vriezen, en de wind blies koud door de straten. Er was ook een dun laagje sneeuw gevallen, maar het had zijn plaats niet kunnen bewaren wegens den sterken wind, en het was samen-geveegd tot langgerekte driehoeken achter de stoepen, of het lag verstrooid op drempels en vensterbanken.

Hier en daar piepte en knarste een uithangbord om zijn as, nu eens wat zachter en dan weer wat sterker, maar altijd op denzelfden toon. De gaslantarens wierpen een onzeker licht op de donkere, ernstige wanden der huizen; af en toe gingen ze haast uit door een rukwind, om het volgende oogenblik zooveel te krachtiger op te flikkeren.

De huizen hadden vanavond een wonderlijk geheimzinnig voorkomen; het leek wel, of ze zich naar binnen hadden gewend, en niets te maken wilden hebben met den eenzamen avondwandelaar daar buiten. Ze hadden genoeg te doen met wat ze elk voor zichzelf verbergden achter de ongestuvte muren. Hier en daar waren ze geheel donker, maar bij vele viel toch ook een zwak licht tegen de rolgordijnen, of er toonde zich een lichtende streep tusschen het kozijn en de zware gordijnen. Op een enkele plaats kreeg de wandelaar den top van een kerstboom te zien, en daar hoorde hij het klinken van glazen en het gepraat van verscheiden stemmen tegelijk.

De straten waren leeg. Erik ontmoette enkel een paar oude vrouwen, die de hoofden bijeenstaken, toen hij ze voorbij was, en een jongen, die hard de straat doorholde.

De klok van het raadhuis wees half elf, toen hij voorbij kwam, en een oogenblik later klonken, als plechtige bevestiging van wat hij opmerkte, een aantal doffe slagen van den kerktoeren door den kouden wind.

Toen hij thuis kwam, voelde hij zich vermoeid en ging maar dadelijk naar bed. Toch kon hij niet slapen. De duisternis en de stilte hielden hem wakker, en zijn gedachten drukten hem zóó zwaar, dat hij bijkans steunde onder hun gewicht.

Iedereen had toch iemand, aan wien hij zich wijden kon. De een had zijn God, de ander zijn kind, en allen werden grooter en rijker door de toewijding. Hij alleen was arm, hij had niets dan zichzelf; al het andere had hij prijsgegeven om dit eene bezit te verwerven.

Toen hij eindelijk in slaap viel, had hij allerlei verwarde droomen. Zijn vader zat hem met verglaasde oogen aan te staren, strekte een bevende hand met magere vingers naar hem uit, en sprak met holle stem over den dag van rekenschap. Dan dreef hij in een lek bootje op het meer en kon in de duisternis niet zien, wie er achter in zat: een oud man met een fladderenden mantel. Maar plotseling was de man weg en Martha zat er met een bleek gelaat, waarop de regendruppels lagen; en dan opeens hoorde hij een groote ontploffing. Een flesch met buskruit was gesprongen, en de scherven rinkelden en rinkelden maar voort.

Erik werd wakker, maar hoorde nog steeds het rinkende geluid. Het was de nachtbel, waaraan iemand trok met alle geweld.

Die akelige nachtbel! 's Nachts had ze een stem, alsof ze in verband stond met al de ellende der wereld.

Nu hoorde hij ergens in huis een deur dichtslaan. Nog luider klonk de bel. Dokter Borg werd geheel wakker, stond op en opende het venster.

't Was de apotheker zelf, onzinnig van angst, zonder overjas in de vinnige koude van den nacht. De tanden klapperden hem in den mond en hij kon nauwelijks spreken.

Kleine Lize was op het punt van te stikken; ze had heel wat opgegeven, maar kon nu geen lucht meer krijgen en lag te snakken naar den adem, dat het niet bij te wonen was.

Erik haastte zich om klaar te komen. Hij rende, meer dan hij liep, door de leege straten.

Heel den tijd zag hij den blik van de arme moeder vóór zich, een blik, die van nameloozen angst sprak. Die angst kon geen woorden vinden, maar was toch sterk genoeg geweest, om de huichelachtige levensblijheid in alle winden weg te blazen, en den voorhang te verscheuren naar het binnenste heiligdom van haar hart.

Hij snelde den winkel door en de breede trap op. De deur naar het slaapvertrek stond op een kier, en buiten hoorde hij reeds de piepende ademhaling van het kind.

Toen hij den drempel betrad, bleef hij toch een oogenblik staan. De moeder lag op de knieën voor het bed en legde Lize stukjes ijs op de tong, zooals hij voorgeschreven had. Maar telkens, als ze dat gedaan had, lag ze een oogenblik met gevouwen handen en opgeheven blik.

Geen mensch zou haar herkend hebben. Er lag een aandrang, een volhardend smeeken in haar blik, dat zich niet afwijzen liet. Ze vroeg er niet naar, of ze het waard was, of ze in de ure van den nood hulp van God verdiend had. Ze kende alleen haar grooten nood, en dokter Borg dacht een oogenblik aan de Kananeesche vrouw, die tot Jezus kwam om genezing voor haar kind.

Tegen den morgen werd het beter met Lize. Het gevaar was voorbij.

Voordat de dokter naar huis ging, moest hij koffie drinken. Ze mochten allen wel een verkwikking hebben na zulk een nacht, vond mevrouw Bergman.

Lize was in slaap gevallen, en de deur naar de slaapkamer werd opengelaten, om ieder geluid te kunnen hooren.

De heer Bergman was den angst nog niet te boven. Hij luisterde ieder oogenblik aan de deur en rekte zich uit op de teenen, om over den rand van het bed heen te kunnen zien.

Mevrouw daarentegen was weer terecht. Erik had een gevoel, alsof er iets was, dat ze verbergen wilde; iets, dat ze misschien voor zichzelf wilde bewaren, maar waar hij tenminste niets van weten mocht.

„Het is toch jammer, dat we nu morgen ons diner moeten afzeggen,” klaagde zij.

„Nu, wat zou dat?” antwoordde haar man, terwijl hij nog eens naar de deur ging.

„O, ik vind het erg genoeg, nu we alles er voor gereed hadden. Maar zoo gaat het altijd in de wereld, dat het eene ongeluk het andere met zich voert,” en ze glimlachte eenigszins uitdagend tegen den dokter. Hij antwoordde haar met een blik, alsof hij haar niet begrepen had. Of liever met een blik, die aanduidde, dat hij méér begrepen had dan haar bedoeling was; dat hij den hollen klank der woorden had gevat, en wist, dat ze daaronder wilde verbergen, hoe zwak ze in den nacht was geweest. Hij had toch niet moeten weten, dat ze gebeden had!

Ze maakte een kokette beweging met het hoofd, en zorgde er verder voor, dat ze wat voorzigtiger was in haar streven, om haar gevoelens voor hem te verbergen.

(Wordt vervolgd.)

V A R I A.

Misverstand.

„Hoe kun je 't oude Griekenland zoo prijzen!”

Zeï Kees tot Jan, een knappen bol;

„Ik hoorde nooit van meer dan *zeven* Grieksche wijzen, Dan was het daar toch wel van gekken vol!”

A. J. H.